

AYLA ÇINAROĞLU

Uzay Güzeli

Resimler: Oğuz Demir

UZAY GÜZELİ

Ayla Çınaroğlu

© 1995, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Ayla Çınaroğlu

Resimler: Oğuz Demir

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1995 (İlk altı baskı toplam 13.000 adet)
(İlk altı baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)
Yedinci Baskı: Nisan 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9667-07-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

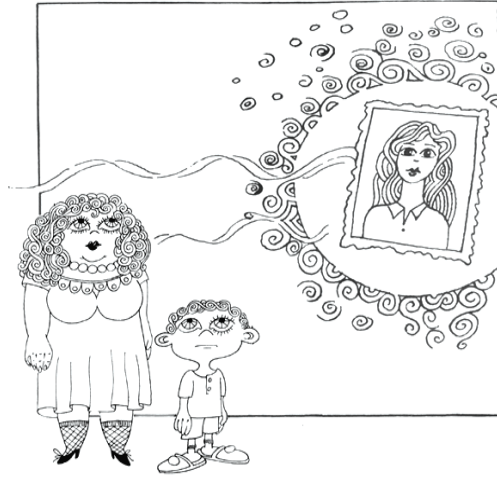
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir
biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

UZAY GÜZELİ

Ayla Çınaroğlu

Resimler: Oğuz Demir

AYLA ÇINAROĞLU

1939 yılında Ankara'da doğdu.

1961 yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi, Grafik Sanatlar Bölümü'nü bitirdi, grafiker olarak çalıştı.

1972 yılından bu yana çocuklar için yazıyor. Yayımlanmış 80'i aşkın kitabı, yazın alanında 6, tasarım alanında 3 ödülü var.

Ayrıca yazın, eğitim ve dil alanlarında beş kurumca onur ödülüne değer görüldü.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Çikolatayı Kim Yiyecek (öykü)

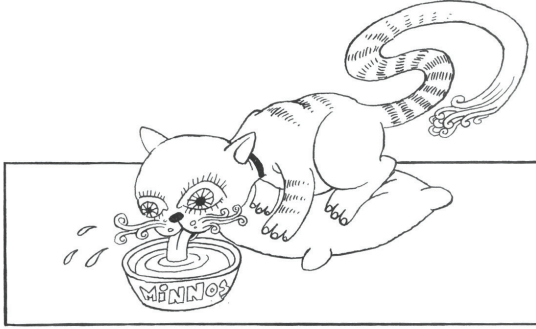
En Büyük Takım Bizim Takım (öykü)

Beyaz Benekli At (öykü)

Altın Kanatlı Topçın (öykü)

Mavi Boya (öykü)

Uzay Güzeli (öykü)

UZAY GÜZELİ

Akşam yemeğimizi mutfakta güle oynaya yedik Bora'yla. Minnoş'un yemeğini vermeyi de unutmadık tabii. Daha doğrusu Bora unutmadı. Küçük yaramaz yeğenim, kedisi aç dururken bir lokma yer mi hiç...

Neyse, mutfakta işimiz bitince örgümü aldım elime; salonda, televizyonun karşısındaki divanın bir köşesine kuruldum. İyi ki şu televizyon var, yoksa altı yaşında ateş gibi bir çocuğu ben tek başıma saatler boyu nasıl oyalarım? Yemek süresince yapmadığım şaklabanlık kalmadı zaten.

Doğrusu çocuk bakmak zor iş. Yedirip içirmek, giydirmek, yıkayıp paklamak filan neyse de şu bitmez tükenmez soruları olmasa... Bazen öyle şeyler soruyor ki şaşırıp kalıyorum, ne yanıt vereceğimi bilemiyorum.

Sonra oyunları... İlle de benimle oynamak istemesi... Ah, sevilmese bakılır mı hiç? Canım gibi seviyorum şu yaramazı. Kardeşimin çocuğu demek, benim çocuğum demek. Az emeğim de yok üstünde hani. Eh, hiç değilse bu yıl gündüzleri yuvaya gidiyor ama geceleri iş bana düşüyor gene. İlhan'la Güler sık sık konserlere, konferanslara, tiyatroya filan giderler. O zaman İlhan bana telefon eder:

"Ablacığım, nasılsın? Bu gece bir işin, bir randevun var mı?" diye sorar.

Geceleri pek evden çıkmadığımı, önemli bir işim olmadığını bilir ya, ince çocuktur, gene de sorar işte. Ben de koşup gelirim hemen.

Yoo, yakınıyor değilim. Zaten iki gün görmesem ben özlerim. Eh, işim yok gücüm yok, benim için de iyi oluyor. Onlar da olmasalardı bir kuru başıma ne yapardım bilmem. Evlenip çoluk çocuğa karışmadım, okuyup şöyle doğru dürüst bir meslek de edinemedim; işte hiç değilse sevgili yeğenimle ilgileniyorum. Bir

bakıma yarı annesi sayılırım onun... Hadi peki, çeyrek annesi diyelim...

Evet, örgümü torbamdan çıkarıp şişin birini koltuğumun altına kısırdım:

"Hadi bakalım Bora'cığım, şunu açiver de filmi izleyelim."

Yerdeki özel yastığının üstüne kurulmuş, bıyıklarındaki son yemek kırıntılarını da temizlemek için yalanıp duran Minnoş'un üstünden atladı Bora, koşup bastı televizyonun düğmesine:

"Aaa..."

Hiç programda olmayan, son anda araya sıkıştırılmış bir konuşma; bir devlet büyüğünün, hiç bitmeyecekmiş izlenimi veren sıkıcı konuşması.

"Bak bakalım ikinci kanalda ne var..."

Trik, ikinci kanal düğmesine bastı:

"Off, burda da aynısı..."

"Az sonra biter canım," dedim, "sen de bu arada odadaki oyuncakları toplasan biraz, hı?.."

"İıı..." dedi sıkıntıyla, odasına yöneldi.

Ayaklarımı şöyle rahatça altına aldım, gözlerim televizyonda, elim örgümde, aklım kim bilir nerelerdeydi. Konuşmacının bir tek sözcüğünü

bile anlamadan dalgın dalgın ekrana bakıyor, şişlerimi de öylesine bir el alışkanlığıyla dürtüştürüp duruyordum. Birden pat diye önüme düştü sanki Bora, uzay tabancasını üstüme doğrulttu:

“Eller yukarı,” diye bağırdı.

Eh, boş bulunup birazcık korkmuştum doğrusu, ama ne de olsa alışkınyıdır yaramazın bu tür oyunlarına. Onun düşündüğü senaryoya uygun davrandığımı sanarak bir elimi göğsüme bastırıp:

“Ayy, çok korktum,” diye küçük bir çığlık attım.

Sonra gene bir elimi kaldırıp:

“Teslim oluyorum,” dedim.

Oysa o, ‘Şu büyüklerle de oynanmaz ki... Hemencecik teslim oluverirler,’ der gibi baktı yüzüme düş kırıklığıyla. Anlamaz mıyım, ah canım benim. Hemen bıraktım örgümü, sarılıp öptüm yanaklarından. Sonra da özür dilercesine:

“Hadi gel oynayalım,” dedim istekle.

Yalnız onunla birlikteyken, yalnız onunla oynarken içine girebildiğim bir kimlik vardı. Ya da benim içime giren bir kimlik: yaramaz çocuk kimliği. Başkalarının yanında olmazdı tabii. Koskoca kadın, koskoca hala; şişman

hala, altı yaşındaki yeğeniyle oynasın, olacak şey miydi bu?

Eh, her zaman olmazdı, işte böyle bazen...

"Ama gerçekten oynayacağız," dedi Bora en ağırbaşlı tavrıyla, biraz da umutsuzca.

"Tabii," dedim, "ger-çek-ten. Gerçekten oynayacağız. Bak şimdi, iyi bak, ben bir Kolingot'um, tamam mı?"

"Kolingot mu?"

"Evet Kolingot. Çünkü ben uzayın en uzak köşesinden, Kolate gezegeninden geliyorum."

"Tamam," diye bağırdı coşkuyla. "Ben de... ben de... ben de bir Astrofos'um."

"Tamam ey küçük Astrofos, ama bak haberin olsun, bana kurşun filan işlemez."

"Hah hah haaay," diye zoraki bir kahkaha atarak sışradı Bora, "kovboyculuk oynamıyoruz ki akıllım, elimdeki ışın tabancası. Pi-yuvvv... karşı koyamazsın. Şu düğmeye bastım mı yok oluverirsin. Ama sana acıyıp da ötekine basarsam, yalnızca bayılırsın."

Hemen ayağa kalktım, kollarımı öne uzattım. Kaşlarımı çatıp sesimi de kalınlaştırarak:

"Yooo, ben bir tek bakışımla, gözlerimden çıkan ışınlarla elindeki tabancayı etkisiz duruma getirebilirim!.. Sonra da..."

“Hayır!..” diye bağırıp koltuğun arkasına gizlendi Bora, “Her tür silaha karşı savunmaya programlandım ben, bana hiçbir şey yapamazsın.”

Ve hemen koltuğun üstündeki minik yastığı kaptı, bir kalkan gibi önünde tutarak:

“Ben herkesi yenerim, kimse yanıma yaklaşılamaz,” diye haykırdı.

Bu arada ben, sehpanın üstündeki dergiyi boru gibi büküp ağzıma tutarak bağırmaya başladım ürkünç bir sesle:

“Ey Koline gezegeninin karanlık... yarı karanlık... ve kapkaranlık güçleriiii!.. Şimdi bütün gücünüzü bana veriiii!..”

Ötedeki sehpanın üstünden kristal kül tablasını kaptı Bora:

“Dur bakalım ey karanlık güç, bu sihirli elmas bütün karanlıkları, bütün kötülükleri çeker, yok eder...”

Bizim bu coşkulu oyunumuz sırasında, televizyonda konuşan sayın devlet büyüğünün tekdüze sözleri ilginç bir fon müziği oluşturuyordu:

“Devlet İstatistik Enstitüsü’nden alınan bilgilerle... geçtiğimiz son on yılda ulaşılan... ulaşım açılan karayolları ve... kara taşımacılığının

her gün büyüyen hacmi karşısında... sekiz trilyon doksan beş milyon tutarında..."

"Sekiz trilyon doksan beş milyon ışık yılı ötesinden geliyorum ben, şimdi seni alıp oraya..." diye Bora'nın arkasından koşup onu yakalamaya çalışırken halının ucuna takılıp dizüstü yere düştüm. Yakalanmamak için bağırarak kaçan Bora, kedinin kuyruğuna bastı. Minnoş öyle bir bağırdı ki 'Eyvah, kedicik ölüyor!' diye düşündüm; elimde olmadan bir çığlık da ben attım.

Bunca şamataya, 'Ne oluyor' diye aniden geri dönünce ayağıma çarparak yere, kucağıma yuvarlanan Bora'nın yaygarası eklendi. İşte tam o sırada bütün sesler karıştı ve bir uğultuya dönüştü.

Birden sustuk. Birden; bıçakla kesilmiş gibi sustuk. Oysa uğultu sürüyordu. Yavaştan yavaştan, çoğalarak sürüyordu... Minnoş bile kulaklarını dikmiş, öylece kalakalmıştı. Televizyondaki konuşmacının sesi bu kez uğultu içinde erir gibiydi:

"Kamu iktisadi teşekkülleri yanında... gayrisafi milli hasıla yüzdesi açısından... ihracat girdileri ve özel teşebbüs... on beş trilyon dolayında gerçekleşecek olan..."

Uğultu gittikçe büyüyordu. Bora korkudan boynuma sımsıkı sarılmış:

“Halacığım, halacığım, ne oluyor?” diye fısıldıyordu.

“Yok bir şey,” dedim usulca, “şimdi geçer, yok bir şey...”

Ama vardı işte... Gittikçe de çoğalıyordu. Artık televizyonun sesi filan da duyulmaz olmuştu. Minnoş iyice yanımıza sokulmuş, tüylerini kabartıp bıyıklarını dikerek karşı pencereye doğru pıhlayıp duruyordu. Pencereden görünen bir şey yoktu ama kedi, sanki orada olağanüstü bir şeyler varmış gibi bakıyordu.

Ne olabilirdi ki? Apartmanın on dördüncü katındaydık. Karşımızda da başka yüksek bir yapı yoktu. Bu yüzden perde kapatmak gibi bir alışkanlık edinilmemişti. Dışarıda zifiri karanlıktan başka bir şey görünmüyordu işte.

Uğultu arttıkça arttı, kalın bir titreşim gibi sardı bizi. Çevremizdeki eşyadan koptuk sanki, iyice sarıldık birbirimize. Kedi, Bora ve ben sarılıp bir yumak olduk. Soluğumuz, yüreklerimizin atışı bile durmuş gibiydi.

Minnoş pencereye doğru hırlamasını sürdürüyordu, ama artık pek kendine güven duyan bir karşı çıkış değildi bu.

Uğultu arttıkça arttı, kalın bir titreşim gibi sardı bizi.
Çevremizdeki eşyadan koptuk sanki, iyice sarıldık birbirimize.
Kedi, Bora ve ben sarılıp bir yumak olduk.
Soluğumuz, yüreklerimizin atışı bile durmuş gibiydi.
Minnoş pencereye doğru hırlamasını sürdürüyordu,
ama artık pek kendine güven duyan bir karşı çıkış değildi bu.
“Yok, yok bir şey, bir şey yok Bora’cığım, yok bir şey,”
deyip duruyordum şimdi, takılmış plak gibi.
Ya da bir şey olmaması için yakarır gibi.
Oysa bir şeyler oluyordu, bir şeyler vardı... Ama ne?..

OKUMAYI SEVİYORUM DİZİSİ

UZAY GÜZELİ

ISBN: 978-605-9667-07-4

www.tudem.com